

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΟΥΝΤΑΚΗ-ΣΟΛΕΪΝΤΑΚΗ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 9743/12)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

26 Μαρτίου 2020

*Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο διορθώσεων
ως προς την μορφή.*

Στην υπόθεση Μουντάκη-Σολεϊντάκη κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, αποτελούμενη από τους εξής:

Armen Harutyunyan, *πρόεδρος*,

Pere Pastor Vilanova,

Pauliine Koskelo, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη ότι:

Την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή (αριθ. 9743/12) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο τους Κράτους αυτού, την κυρία Ελένη Μουντάκη-Σοϊλεντάκη («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 13 Φεβρουαρίου 2012.

Τις παρατηρήσεις των διαδίκων.

Την απόφαση με την οποία το Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση της Κυβέρνησης κατά της εξέτασης της προσφυγής από μία Επιτροπή.

Σημειώνοντας ότι:

Οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας εστάλησαν ταχυδρομικώς εντός της ταχθείσας προθεσμίας, όπως αποδεικνύεται από την σφραγίδα του ταχυδρομείου, παρά το γεγονός ότι έφθασαν στο Δικαστήριο μετά την λήξη της προθεσμίας.

Στις 30 Οκτωβρίου 2017, οι αιτιάσεις σχετικά με την μη εκτέλεση εκ μέρους της διοίκησης των αποφάσεων αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας και αριθ. 1958/2011 του διοικητικού εφετείου, και την μη ύπαρξη στο ελληνικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου που τους επιτρέπει να υποχρεώσουν την διοίκηση να συμμορφωθεί προς τις πιο πάνω αναφερόμενες αποφάσεις κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση και η προσφυγή κηρύχθηκε απαράδεκτη κατά τα λοιπά σύμφωνα με το άρθρο 54 § 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 3 Μαρτίου 2020,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονέθηκε για την άρνηση της διοίκησης να εκτελέσει δύο αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν από διοικητικά δικαστήρια και ακύρωσαν δύο αποφάσεις της διοίκησης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

2. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1948 και είναι κάτοικος Χανίων. Εκπροσωπήθηκε από τον κύριο Χρ. Χρυσανθάκη, δικηγόρο.

3. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Α. Δημητρακοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

4. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά παρατέθηκαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως ακολούθως.

5. Η προσφεύγουσα εργάστηκε σε μία αεροπορική εταιρεία, την Ολυμπιακή Αεροπορία, από την 1^η Μαρτίου 1969 μέχρι τις 14 Ιουνίου 1974, ημερομηνία κατά την οποία αυτή παραιτήθηκε.

6. Στις 21 Σεπτεμβρίου 1984, η προσφεύγουσα προσέφυγε για πρώτη φορά ενώπιον της επιτροπής του νόμου 76/1974 («η επιτροπή»), ένα όργανο επιφορτισμένο να γνωμοδοτεί επί των αιτήσεων επανένταξης των προσώπων τα οποία είχαν απολυθεί ή εξαναγκασθεί σε παραίτηση κατά την διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας πριν ο αρμόδιος υπουργός λάβει αποφάσεις επί των αιτήσεων αυτών. Η προσφεύγουσα ζήτησε την επιστροφή της στην εταιρεία Ολυμπιακή Αεροπορία για τον λόγο ότι, την εποχή εκείνη, είχε εξαναγκασθεί να παραιτηθεί. Το αίτημά της απορρίφθηκε.

7. Μετά από δύο αιτήσεις ακύρωσης που κατατέθηκαν το 1990 και το 1996 κατά των αρνητικών γνωμοδοτήσεων της επιτροπής όσον αφορά την επανένταξη της προσφεύγουσας, στις 20 Δεκεμβρίου 2000, η επιτροπή εξέδωσε μία τρίτη γνωμοδότηση, θετική αυτήν την φορά, επί της επανένταξης της ενδιαφερόμενης στην προηγούμενη θέση της (απόφαση αριθ. 620/2000). Στις 29 Ιουνίου 2004, η προσφεύγουσα κατέθεσε μία αίτηση ενώπιον του αρμοδίου Υπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών («ο υπουργός») προκειμένου αυτός να εκδώσει μία απόφαση επί της επανένταξής της. Ο υπουργός δεν απάντησε στην αίτηση αυτή.

8. Στις 12 Οκτωβρίου 2004, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μία αίτηση ακύρωσης της σιωπηρής άρνησης του υπουργού. Με την απόφαση αριθ. 2713/2007 της 27 Σεπτεμβρίου 2007, το Συμβούλιο της Επικρατείας

έκανε δεκτή την αίτηση της προσφεύγουσας, ακύρωσε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση λόγω της απουσίας αιτιολογίας και παρέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση, την οποία επιφόρτισε με την λήψη των αναγκαίων μέτρων.

9. Στις 5 Ιανουαρίου 2009, η προσφεύγουσα προσέφυγε ενώπιον της τριμελούς επιτροπής του Συμβουλίου της Επικρατείας η οποία είναι υπεύθυνη για τον έλεγχο της εκ μέρους της διοίκησης καλής εκτέλεσης των αποφάσεων των διοικητικών δικαστηρίων («η επιτροπή του Συμβουλίου της Επικρατείας»), παραπονούμενη διότι η διοίκηση δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

10. Στις 17 Μαρτίου 2009, ο υπουργός απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας η οποία ζητούσε να επιτύχει την επανένταξή της στην θέση της στην Ολυμπιακή Αεροπορία (απόφαση αριθ. 15512/161/2009).

11. Στις 20 Ιουλίου 2009, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του διοικητικού εφετείου Αθηνών («το εφετείο») μία αίτηση ακύρωσης της απόρριψης του υπουργού. Με την απόφαση αριθ. 1958/2011 της 29 Αυγούστου 2011, το εφετείο έκανε δεκτή την αίτηση, ακύρωσε την πιο πάνω αναφερόμενη απόρριψη λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας και παρέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση ώστε να εκδοθεί μία νέα αιτιολογημένη απόφαση.

12. Στις 5 Δεκεμβρίου 2011, η προσφεύγουσα απηύθυνε στον υπουργό με δικαστικό επιμελητή μία εξώδικη δήλωση με την οποία αυτή του ζητούσε να συμμορφωθεί προς την απόφαση αριθ. 1958/2011 του εφετείου και να εκδώσει μία απόφαση με την οποία αυτή θα επανεντασσόταν στην παλαιά θέση εργασίας της και θα ελάμβανε παροχές συνταξιοδότησης.

13. Στις 2 Οκτωβρίου 2009, η αεροπορική εταιρεία της Ολυμπιακής Αεροπορίας τέθηκε υπό καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης με την απόφαση αριθ. 5716/2009 του διοικητικού εφετείου Αθηνών.

14. Στις 3 Φεβρουαρίου 2015, με το πρακτικό αριθ. 13/2015, η επιτροπή του Συμβουλίου της Επικρατείας εξέτασε την αίτηση της προσφεύγουσας η οποία είχε κατατεθεί στις 5 Ιανουαρίου 2009 και διαπίστωσε ότι η διοίκηση είχε συμμορφωθεί προς την απόφαση αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας με την απόφαση αριθ. 15512/161/2009 της 17 Μαρτίου 2009 η οποία είχε εκδοθεί από τον υπουργό. Η επιτροπή του Συμβουλίου της Επικρατείας προσέθεσε ότι η απόφαση αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν επέβαλε την επανένταξη της προσφεύγουσας στην θέση εργασίας της, όπως υποστήριζε η ενδιαφερόμενη, αλλά

μία αιτιολογημένη απόφαση σχετικά με την αίτηση επανέναρξής της. Τόνισε ότι η νομιμότητα της απόφασης του υπουργού όσον αφορά την αίτηση αυτή δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο μιας εξέτασης από την επιτροπή αυτή, αλλά μπορούσε, αντιθέτως, να αποτελέσει το αντικείμενο μιας νέας προσφυγής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων.

ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

15. Το άρθρο 95 § 5 του Συντάγματος ορίζει ότι:

«Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης».

II. Ο ΝΟΜΟΣ 3068/2002

16. Στις 14 Νοεμβρίου 2002, ο νόμος 3068/2002 για την εκτέλεση των αποφάσεων της δικαιοσύνης εκ μέρους της διοίκησης τέθηκε σε ισχύ (ΦΕΚ αριθ. 274/2002). Ο νόμος αυτός, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των συμβάντων, προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι η διοίκηση έχει την υποχρέωση να συμμορφώνεται χωρίς καθυστέρηση προς τις αποφάσεις της δικαιοσύνης και να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση των αποφάσεων αυτών (άρθρο 1). Προβλέπει επίσης την σύσταση τριμελών επιτροπών μέσα στα ελληνικά ανώτατα δικαστήρια (Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο, Άρειος Πάγος, Συμβούλιο της Επικρατείας και Ελεγκτικό Συνέδριο) προκειμένου να ελέγχεται η καλή εκτέλεση εκ μέρους της διοίκησης, εντός μιας μέγιστης προθεσμίας τριών μηνών (η οποία μπορεί να παραταθεί μία μόνον φορά κατ'εξάίρεση), των αποφάσεων των αντιστοίχων δικαστηρίων τους. Οι εν λόγω επιτροπές μπορούν ειδικότερα να ορίσουν έναν δικαστικό επιφορτισμένο να συνδράμει την διοίκηση προτείνοντας μεταξύ άλλων στην τελευταία τα κατάλληλα μέτρα για την συμμόρφωση προς μία απόφαση. Εφόσον η διοίκηση δεν εκτελέσει μία απόφαση εντός της προθεσμίας η οποία ορίστηκε από μία επιτροπή, επιβάλλονται σε αυτήν χρηματικές κυρώσεις οι οποίες μπορούν να ανανεωθούν ενόσω αυτή δεν συμμορφώνεται (άρθρο 3). Πειθαρχικά μέτρα μπορούν επίσης να ληφθούν κατά των οργάνων της διοίκησης τα οποία είναι υπεύθυνα για την παράλειψη εκτέλεσης μιας

απόφασης (άρθρο 5). Οι διατάξεις του νόμου 3068/2002 έχουν εφαρμογή στις αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται μετά την θέση του σε ισχύ (άρθρο 6).

III. Ο ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

17. Το άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα προβλέπει ότι:

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Η προσφεύγουσα παραπονείται διότι η διοίκηση δεν συμμορφώθηκε προς τις αποφάσεις αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας και αριθ. 1958/2011 του διοικητικού εφετείου Αθηνών. Επικαλείται το άρθρο 6 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής ως προς τα εφαρμοστέα εν προκειμένω αποσπάσματά του:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

1. Επί της ένστασης σχετικά με την απουσία της ιδιότητας του θύματος εκ μέρους της προσφεύγουσας

19. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το τμήμα της προσφυγής που αφορά τον ισχυρισμό σύμφωνα με τον οποίο η διοίκηση δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας, λόγω έλλειψης της ιδιότητας του θύματος εκ μέρους της προσφεύγουσας. Υποστηρίζει ότι η διοίκηση συμμορφώθηκε προς την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση με την λήψη της απόφασης 15512/161/2009 της 17 Μαρτίου 2009 του υπουργού. Προσθέτει ότι η επιτροπή του Συμβουλίου της Επικρατείας αποφάνθηκε επί του ζητήματος του κατά

πόσον η διοίκηση είχε συμμορφωθεί προς την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση με το πρακτικό της με αριθμό 13/2015 το οποίο συντάχθηκε μετά από αίτηση της προσφεύγουσας.

20. Η προσφεύγουσα απαντά ότι έχει πάντοτε την ιδιότητα του θύματος και ότι δεν έχει ακόμη επανενταχθεί στην παλαιά θέση εργασίας της.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κατ'αρχήν αρμόδιες να επανορθώσουν μία επικαλούμενη παραβίαση της Σύμβασης είναι οι εθνικές αρχές. Προς τούτο, το ζήτημα του κατά πόσον ένας προσφεύγων μπορεί να υποστηρίξει ότι είναι θύμα του επικαλούμενου παραπτώματος τίθεται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας όσον αφορά την Σύμβαση (*Scordino κατά Ιταλίας* (αριθ. 1) [GC], αριθ. 36813/97, § 179, CEDH 2006-V).

22. Το Δικαστήριο επανεπιβεβαιώνει επίσης ότι μία απόφαση ή ένα μέτρο ευνοϊκό για τον προσφεύγοντα δεν επαρκεί κατ'αρχήν για να του αφαιρέσει την ιδιότητα του «θύματος» παρά μόνον αν οι εθνικές αρχές έχουν αναγνωρίσει ρητώς ή κατ'ουσία, και στην συνέχεια επανορθώσει την παραβίαση της Σύμβασης (*Jensen κατά Δανίας* (déc.), αριθ. 48470/99, CEDH 2001-X). Όσον αφορά την «προσήκουσα» και «επαρκή» επανόρθωση για την θεραπεία σε εθνικό επίπεδο της παραβίασης ενός δικαιώματος που προστατεύεται από την Σύμβαση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι αυτή εξαρτάται από το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης, λαμβανομένης υπόψη ιδιαίτερα της φύσης της παραβίασης της Σύμβασης για την οποία πρόκειται (βλέπε, για παράδειγμα, *Gäfgen κατά Γερμανίας* [GC], αριθ. 22978/05, § 116, CEDH 2010).

23. Το ζήτημα του κατά πόσον ένα πρόσωπο μπορεί ακόμη να υποστηρίξει ότι είναι θύμα μιας επικαλούμενης παραβίασης της Σύμβασης συνεπάγεται κατά κύριο λόγο την εκ μέρους του Δικαστηρίου ανάληψη μιας *ex post facto* (εκ των υστέρων) εξέτασης της κατάστασης του ενδιαφερομένου προσώπου (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Scordino* (αριθ. 1), § 181).

24. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα παραπονείται για μία άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς την απόφαση αριθ. 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι αυτή ακύρωσε την προσβληθείσα διοικητική πράξη – ήτοι την σιωπηρή απόρριψη του υπουργού όσον αφορά την αίτηση επανένταξης της προσφεύγουσας στην θέση της – στην βάση της έλλειψης αιτιολογίας της πράξης. Σημειώνει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας παρέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση έτσι ώστε αυτή να αποφανθεί εκ νέου επί του ζητήματος αιτιολογώντας την νέα απόφασή της (πιο πάνω παράγραφος 8). Από αυτό προκύπτει

ότι, με την με αριθμό 2713/2007 απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν κάλεσε την διοίκηση να προτείνει την ζητούμενη θέση εργασίας στην προσφεύγουσα (*Castren-Niniού κατά Ελλάδας*, αριθ. 43837/02, § 26, 9 Ιουνίου 2005).

25. Το Δικαστήριο παρατηρεί επίσης ότι η εκ μέρους του υπουργού λήψη της απόφασης αριθ. 15512/161/2009 σηματοδότησε την συμμόρφωση της διοίκησης προς την απόφαση με αριθμό 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Τούτο επιβεβαιώθηκε εξάλλου από την απόφαση της επιτροπής του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία θεώρησε ότι η απόφαση με αριθμό 2713/2007 είχε εκτελεστεί από την διοίκηση (πιο πάνω παράγραφος 14). Το Δικαστήριο εκτιμά συνεπώς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να παραπονείται για μία άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς την πιο πάνω μνημονευόμενη απόφαση. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της αιτίας είναι ασύμβατο *ratione personae* με τις διατάξεις της Σύμβασης και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Επί της ένστασης για την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων

26. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν εξήντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα. Υποστηρίζει ιδίως ότι η ενδιαφερόμενη θα μπορούσε να είχε προσφύγει ενώπιον της αρμόδιας επιτροπής του Συμβουλίου της Επικρατείας στην βάση του νόμου 3068/2002 και να παραπονεθεί για την φερόμενη άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς την απόφαση αριθ. 1958/2011 του διοικητικού εφετείου Αθηνών, όπως είχε κάνει με την απόφαση με αριθμό 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η Κυβέρνηση εκθέτει ότι η επιτροπή θα μπορούσε να είχε διατάξει την διοίκηση να καταβάλει στην προσφεύγουσα μία αποζημίωση εφόσον είχε διαπιστώσει ότι η επικαλούμενη μη εκτέλεση της απόφασης με αριθμό 1958/2011 ήταν αδικαιολόγητη.

27. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι, για οποιαδήποτε υλική ζημία ή ηθική βλάβη την οποία υπέστη λόγω της επικαλούμενης μη εκτέλεσης των εν λόγω δικαστικών αποφάσεων, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να προσφύγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με μία αγωγή αποζημίωσης δυνάμει του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα. Υποστηρίζει επίσης ότι η προσφεύγουσα θα έπρεπε να είχε εισαγάγει μία αίτηση ακύρωσης ενώπιον των εθνικών διοικητικών δικαστηρίων μετά από την σιωπηρή απόρριψη του υπουργού να εκδώσει μία νέα απόφαση.

28. Η προσφεύγουσα απαντά ότι έχει προσφύγει πολλές φορές ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, ματαίως.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο σκοπός του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης, διατυπώνει τον κανόνα της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων είναι να εξασφαλίσει στα Συμβαλλόμενα Κράτη την ευκαιρία να αποτρέψουν ή να επανορθώσουν τις επικαλούμενες παραβιάσεις εναντίον τους πριν αυτές να εισαχθούν ενώπιον του Δικαστηρίου (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Selmouni κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 25803/94, § 74, CEDH 1999-V). Ο κανόνας του άρθρου 35 § 1 στηρίζεται στην υπόθεση, η οποία έχει ενσωματωθεί στο άρθρο 13 (με το οποίο αυτός έχει στενή συγγένεια), ότι η εθνική τάξη προσφέρει ένα πραγματικό ένδικο μέσο έναντι της επικαλούμενης παραβίασης (*Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 152, CEDH 2000-XI).

30. Εν τούτοις, οι διατάξεις του άρθρου 35 της Σύμβασης επιβάλλουν την εξάντληση μόνον εκείνων των ενδίκων μέσων που είναι ταυτόχρονα σχετικά με τις επίδικες παραβιάσεις, διαθέσιμα και πρόσφορα. Πρέπει να υφίστανται σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας όχι μόνον στην θεωρία, αλλά και στην πράξη, διαφορετικά αυτά στερούνται της επιθυμητής αποτελεσματικότητας και προσβασιμότητας (βλέπε, ειδικότερα, τις αποφάσεις *Vernillo κατά Γαλλίας*, απόφαση της 20 Φεβρουαρίου 1991, série A no. 198, σελ. 11-12, § 27, και *Mifsud κατά Γαλλίας* (déc.) [GC], αριθ. 57220/00, CEDH 2002-VIII).

31. Το Δικαστήριο θυμίζει επίσης ότι η Κυβέρνηση η οποία επικαλείται την μη εξάντληση έχει την ευθύνη να πείσει ότι η προσφυγή ήταν αποτελεσματική και διαθέσιμη τόσο στην θεωρία όσο και στην πράξη την εποχή των συμβάντων, ήτοι ότι αυτό ήταν προσιτό, ότι ήταν ικανό να προσφέρει στον προσφεύγοντα την αποκατάσταση των αιτιάσεών του και ότι εμφάνιζε λογικές προοπτικές επιτυχίας (*Sejdovic κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 56581/00, § 46, CEDH 2006-II).

32. Όσον αφορά την ένσταση της Κυβέρνησης σχετικά με την μη άσκηση του εθνικού ενδίκου μέσου ενώπιον της επιτροπής του νόμου 3068/2002, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να ασχοληθεί με την ένσταση αυτή σε υποθέσεις στις οποίες τέθηκε το ίδιο είδος της αιτίας (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Κανελλόπουλος κατά Ελλάδας*, αριθ. 11325/06, §§ 20-21, 21 Φεβρουαρίου 2008, και *Παναγιώτης Γκίκας και Γεώργιος Γκίκας κατά Ελλάδας*, αριθ. 26914/07, §§ 30-31, 2 Απριλίου 2009). Εν προκειμένω, δεν βλέπει λόγους για να αποστεί από τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε στις πιο πάνω αναφερόμενες υποθέσεις. Η ένσταση αυτή πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

33. Όσον αφορά την ένσταση της Κυβέρνησης σχετικά με την μη άσκηση του ενδίκου μέσου το οποίο προβλέπεται από το άρθρο 105 του εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας αναφέρονται στην αδράνεια της διοίκησης, η οποία φέρεται να παρέλειψε να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει μία αιτιολογημένη απόφαση. Κατά την αντίληψη του Δικαστηρίου, μία αγωγή αποζημίωσης η οποία θα είχε ως στόχο την επιδίκαση μιας αποζημίωσης, δεν θα μπορούσε να καταλήξει στην εκ μέρους της διοίκησης λήψη της ζητούμενης απόφασης.

34. Τέλος, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η ένσταση της Κυβέρνησης, η ελκόμενη από την μη άσκηση μιας νέας αίτησης ακύρωσης κατόπιν της σιωπηρής απόρριψης εκ μέρους του υπουργού της αίτησης της προσφεύγουσας μετά την απόφαση αριθ. 1958/2011 του εφετείου, είναι στενά συνδεδεμένη με την ουσία της αιτίας η οποία διατυπώθηκε στο πεδίο του άρθρου 6 της Σύμβασης, και αποφασίζει να την συνενώσει με την ουσία.

35. Διαπιστώνοντας ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης και ότι δεν προσκρούει κατά τα λοιπά σε κάποιο άλλο λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

36. Η προσφεύγουσα παραπονείται διότι, ενώ έχει προσφύγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων πολλές φορές, δεν έχει επανενταχθεί ακόμη στην παλαιά θέση εργασίας της. Επισημαίνει ότι τα διοικητικά δικαστήρια έχουν κάνει δεκτές τις αιτήσεις της τέσσερις φορές, αλλά η διοίκηση αρνήθηκε να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις αυτές. Για την προσφεύγουσα, η θέση υπό καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης της αεροπορικής εταιρείας Ολυμπιακή Αεροπορία, στις 2 Οκτωβρίου 2009, δεν είχε επιπτώσεις πάνω στην αίτησή της για επανένταξη στην θέση της λαμβανομένου υπόψη ότι προτάθηκε στο προσωπικό της εταιρείας αυτής να συνταξιοδοτηθούν ή να συνεχίσουν να εργάζονται σε μία άλλη δημόσια υπηρεσία.

37. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι καμία δικαστική απόφαση εκδοθείσα εν προκειμένω δεν υποχρέωνε την διοίκηση να προβεί στην επανένταξη της προσφεύγουσας στην θέση εργασίας σας. Ισχυρίζεται επίσης ότι, λαμβάνοντας υπόψη το περιεχόμενο της απόφασης με αριθμό 1958/2011 του εφετείου, η διοίκηση δεν είχε την υποχρέωση να συμμορφωθεί με αυτό. Εκθέτει ότι, σε κάθε περίπτωση, η αεροπορική εταιρεία Ολυμπιακή Αεροπορία τέθηκε υπό καθεστώς ειδικής

εκκαθάρισης στις 2 Οκτωβρίου 2009 και ότι οι συμβάσεις του προσωπικού της λύθηκαν. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με την Κυβέρνηση, η επανένταξη της προσφεύγουσας δεν ήταν πλέον δυνατή. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι η οικονομική κατάσταση της χώρας δεν επιτρέπει την επαναφορά στα καθήκοντά τους των υπαλλήλων οι οποίοι, επιπλέον, εργάζονταν σε μία δημόσια υπηρεσία που έχει πλέον καταργηθεί.

38. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 6 § 1 της Κυβέρνησης θα ήταν κενό περιεχομένου, αν η εθνική έννομη τάξη ενός Συμβαλλομένου Κράτους επέτρεπε το να παραμείνει μία τελεσίδικη και δεσμευτική δικαστική απόφαση ανενεργή σε βάρος ενός διαδίκου (*Buyan και λοιποί κατά Ελλάδας*, αριθ. 28644/08, § 33, 3 Ιουλίου 2012). Η εκτέλεση μιας απόφασης, οποιουδήποτε δικαστηρίου, πρέπει να θεωρείται ως αναπόσπαστο τμήμα της «δίκης» με την έννοια του άρθρου 6 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική προστασία του διοικούμενου και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για την διοίκηση να συμμορφώνεται προς μία απόφαση εκδοθείσα από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του Κράτους επί του ζητήματος (βλέπε, ειδικότερα, *Hornsby κατά Ελλάδας*, 19 Μαρτίου 1997, § 40, *Recueil des arrêts et décisions*, 1997-II). Επιπλέον, υπογραμμίζει την ιδιαίτερη σημασία την οποία έχει η εκτέλεση των αποφάσεων της δικαιοσύνης μέσα στο πλαίσιο της διοικητικής δικαστικής διαδικασίας (*Ιερά Μονή Προφήτου Ηλίου Θήρας κατά Ελλάδας*, αριθ. 32259/02, § 34, 22 Δεκεμβρίου 2005).

39. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί την επανένταξή της στην θέση εργασίας της από τις 21 Σεπτεμβρίου 1984. Μετά από δύο αιτήσεις ακύρωσης οι οποίες εξετάστηκαν το 1990 και το 1996 κατά των αρνητικών γνωμοδοτήσεων της επιτροπής σχετικά με την επαναφορά της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε, στις 27 Σεπτεμβρίου 2007, λόγω έλλειψης αιτιολογίας την σιωπηρή απόρριψη του υπουργού να επανεντάξει την προσφεύγουσα στην παλαιά θέση εργασίας της κατόπιν της τρίτης γνωμοδότησης, αυτήν την φορά θετικής, η οποία εκδόθηκε από την επιτροπή (πιο πάνω παράγραφος 8). Στην συνέχεια, στις 17 Μαρτίου 2009, ο υπουργός υιοθέτησε μία απόφαση με την οποία απέρριψε την αίτηση επανένταξης στην θέση της στην εταιρεία Ολυμπιακή Αεροπορία που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα. Αυτή η απόφαση του υπουργού ακυρώθηκε στην συνέχεια με την απόφαση αριθ. 1958/2011 του εφετείου λόγω έλλειψης επαρκούς αιτιολογίας (πιο πάνω παράγραφος 11).

40. Όσον αφορά την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, παρά το γεγονός ότι το εφετείο παρέπεμψε την υπόθεση στην διοίκηση έτσι ώστε ο υπουργός να αποφανθεί επί της τυχόν επανένταξης της προσφεύγουσας, από την δικογραφία προκύπτει ότι, μέχρι σήμερα, καμία απάντηση δεν δόθηκε στην προσφεύγουσα, αν και η διοίκηση είχε την υποχρέωση να εξετάσει εκ νέου την αίτηση της ενδιαφερόμενης. Το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης σύμφωνα με τα οποία η οικονομική κατάσταση της χώρας δεν θα μπορούσε να επιτρέψει την επανένταξη της προσφεύγουσας και η αεροπορική εταιρεία τελεί υπό καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης από τις 2 Οκτωβρίου 2009. Εν τούτοις, υπογραμμίζει ότι η υποχρέωση της διοίκησης να συμμορφωθεί προς την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου δεν απαιτούσε να επανέλθει η προσφεύγουσα στα καθήκοντά της, αλλά να εκδώσει ο υπουργός μία επαρκώς αιτιολογημένη απόφαση.

41. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι τίποτε δεν αποδεικνύει ότι μία νέα αίτηση ακύρωσης κατά της σιωπηρής άρνησης του υπουργού να συμμορφωθεί προς την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να επιτύχει το επιθυμητό αποτέλεσμα. Πράγματι, το εφετείο παρέπεμψε την υπόθεση στην αρμόδια διοικητική αρχή (πιο κάτω παράγραφος 11) και, ενόψει της εμμονής της τελευταίας να μην απαντά στα επανειλημμένα διαβήματα της προσφεύγουσας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η ενδιαφερόμενη δεν μπορούσε να αναμένει λογικά να παραχθεί το προσδοκώμενο αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η αίτηση ακύρωσης συνιστούσε εν προκειμένω ένα πρόσφορο και αποτελεσματικό ένδικο μέσο, ικανό να θεραπεύσει την κατάσταση για την οποία παραπονείται η προσφεύγουσα.

42. Λαμβανομένων υπόψη των πιο πάνω παρατιθέμενων σκέψεων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι εθνικές αρχές παρέλειψαν να συμμορφωθούν προς την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου, στερώντας με τον τρόπο αυτό το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης από οποιαδήποτε πρακτική αποτελεσματικότητα. Κατά συνέπεια, απορρίπτει την ένσταση της Κυβέρνησης η οποία σχετίζεται με την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων και καταλήγει στην παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης όσον αφορά την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Η προσφεύγουσα παραπονείται για την απουσία στο ελληνικό δίκαιο μιας προσφυγής η οποία θα της επέτρεπε να εξαναγκάσει την διοίκηση να συμμορφωθεί προς την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου. Παραπονείται για μία παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

44. Η Κυβέρνηση αντικρούει την θέση αυτή, υποστηρίζοντας ότι η προσφεύγουσα δεν είχε εν προκειμένω «υπερασπίσιμη» αιτίαση με την έννοια της διάταξης αυτής. Επικουρικώς, αυτή αναφέρεται εκ νέου στα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε μέσα στο πλαίσιο της ένστασής της για την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων και εκτιμά ότι η διαδικασία η οποία προβλέπεται από τον νόμο 3068/2002, μία νέα αίτηση ακύρωσης ή μία αγωγή αποζημίωσης ήταν ένδικα μέσα με τα οποία η προσφεύγουσα θα μπορούσε να καταγγείλει την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης και να επιτύχει την αποκατάσταση της ζημίας της.

45. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Σύμβασης εγγυάται την ύπαρξη στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής η οποία επιτρέπει σε έκαστο άτομο να επικαλεστεί τα δικαιώματα και τις ελευθερίες της Σύμβασης όπως μπορούν να κατοχυρώνονται από αυτήν. Η διάταξη αυτή έχει συνεπώς ως συνέπεια την απαίτηση ενός εθνικού ενδίκου μέσου που να επιτρέπει την εξέταση του περιεχομένου μιας «υπερασπίσιμης αιτίας» η οποία στηρίζεται στην Σύμβαση και να προσφέρει την προσήκουσα επανόρθωση. Η έκταση της υποχρέωσης με την οποία το άρθρο 13 επιφορτίζει τα Συμβαλλόμενα Κράτη ποικίλλει ανάλογα με την φύση της αιτίας του προσφεύγοντος. Εν τούτοις, το απαιτούμενο από το άρθρο 13 ένδικο μέσο πρέπει να είναι «πραγματικό» στην πράξη αλλά και στον νόμο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Kudla*, § 157).

46. Η «πραγματικότητα» μιας «προσφυγής» με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης δεν εξαρτάται από την βεβαιότητα μιας έκβασης ευνοϊκής για τον προσφεύγοντα. Ωσαύτως, η «εθνική αρχή» για την οποία κάνει λόγο η διάταξη αυτή δεν απαιτείται να είναι μία δικαστική αρχή, τότε όμως οι εξουσίες της και οι εγγυήσεις που προσφέρει συνεκτιμώνται για την αξιολόγηση της πραγματικότητας του ενδίκου μέσου το οποίο ασκείται ενώπιον της (*Δακτυλίδη κατά Ελλάδας*, αριθ.

52903/99, § 47, 27 Μαρτίου 2003). Επίσης, το σύνολο των ενδίκων μέσων που προσφέρονται από το εθνικό δίκαιο μπορεί να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης, ακόμη και αν κανένα από αυτά δεν τις ικανοποιεί εξ ολοκλήρου από μόνο του (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Silver και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 25 Μαρτίου 1983, série A no. 61, σελ. 42, § 113, και *Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 15 Νοεμβρίου 1996, *Recueil* 1996-V, σελ. 1869-1870, § 145).

47. Στην προκείμενη περίπτωση και λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω αναφερόμενα συμπεράσματά του όσον αφορά το τμήμα της αιτίας σύμφωνα με την απόφαση με αριθμό 2713/2007 του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν έχει υπερασπίσιμη αιτίαση βάσει του άρθρου 13 της Σύμβασης.

48. Αντιθέτως, όσον αφορά την απόφαση με αριθμό 1958/2011 του εφετείου, ακολουθώντας τον ίδιο συλλογισμό με εκείνον ο οποίος είχε οδηγήσει στην απόρριψη της ένστασης της μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων εκ μέρους της Κυβέρνησης (πιο πάνω παράγραφοι 32-34 και 42), το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στην προσφεύγουσα να επιτύχει την εκτέλεση της απόφασης με αριθμό 1958/2011 του εφετείου.

III. ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

49. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει στις παρατηρήσεις της ότι έχει υποστεί μία παραβίαση των δικαιωμάτων της τα οποία απορρέουν από το άρθρο 8 της Σύμβασης και από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης. Όσον αφορά την αιτίαση η οποία έλκεται από το άρθρο 8 της Σύμβασης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτή δεν είναι στοιχειοθετημένη και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

50. Όσον αφορά την αιτίαση η οποία έλκεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι αυτή κηρύχθηκε απαράδεκτη από την αντιπρόεδρο του Τμήματος συνεδριάζουσα σε μονομελή σύνθεση και βοηθούμενη από έναν εισηγητή, δυνάμει του άρθρου 24 § 2 της Σύμβασης, κατά την κοινοποίηση της υπόθεσης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

51. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

52. Η προσφεύγουσα ζητεί 528.000 ευρώ (EUR) για την υλική ζημία την οποία εκτιμά ότι υπέστη. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί κατ'αυτήν στους μισθούς τους οποίους αυτή θα είχε εισπράξει, αν είχε επανέλθει στην θέση εργασίας της. Ζητεί επίσης 100.000 EUR για την ηθική βλάβη την οποία αυτή υποστηρίζει ότι υπέστη.

53. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι τι αιτούμενο ποσό είναι υπέρογκο, υποθετικό και αδικαιολόγητο λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών της υπόθεσης, και εκτιμά ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής επαρκή δίκαιη ικανοποίηση. Υποστηρίζει ότι οι συνθήκες αυτές πρέπει να εξετασθούν υπό το φως της ιδιαίτερα δύσκολης κατάστασης της Ελλάδας η οποία συνδέεται με την οικονομική κρίση που διέρχεται η χώρα.

54. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει κανέναν αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας. Απορρίπτει συνεπώς το αίτημα το οποίο διατυπώθηκε από την προσφεύγουσα ως προς τούτο. Αντιθέτως, επιδικάζει στην ενδιαφερόμενη 5.500 EUR για την ηθική βλάβη¹.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

55. Η προσφεύγουσα αξιώνει 5.000 EUR για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποστηρίζει ότι υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ενώπιον του Δικαστηρίου.

56. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι τι αιτούμενο ποσό είναι υπέρογκο και αδικαιολόγητο. Προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει οποιοδήποτε δικαιολογητικό το οποίο θα μπορούσε να αποδείξει την πληρωμή του εν λόγω ποσού.

¹ Το ποσό αντιστοιχεί στο ελάχιστο προβλεπόμενο από τον νέο πίνακα όσον αφορά την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης λόγω μιας καθυστερημένης εκτέλεσης μιας τελεσίδικης απόφασης (για μία καθυστέρηση μεγαλύτερη των 60 μηνών) επί έναν συντελεστή 65% για την Ελλάδα, καθώς και επί τον συντελεστή 0,7, δεδομένου ότι το αντικείμενο της υπόθεσης δεν είχε ουσιώδη σύνδεση με την κύρια πηγή των εισοδημάτων της προσφεύγουσας (5460 ευρώ)

57. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων μπορεί να επιτύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του μόνον στο μέτρο που θα αποδειχθεί το πραγματικό και το αναγκαίο τους καθώς και ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κάποιο έγγραφο το οποίο να αποδεικνύει την πληρωμή του αιτούμενου ποσού. Το αίτημα το οποίο υποβλήθηκε σχετικά με τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

58. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Συνενώνει* με την επί της ουσίας εξέταση την ένσταση την ελκόμενη από την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων όσον αφορά την αίτηση ακύρωσης, η οποία προβλήθηκε από την Κυβέρνηση και την απορρίπτει,
2. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις που έλκονται από τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης όσον αφορά την μη εκτέλεση εκ μέρους της διοίκησης της απόφασης με αριθμό 1958/2011 του εφετείου και απαράδεκτη κατά τα λοιπά,
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης λόγω της μη εκτέλεσης εκ μέρους της διοίκησης της απόφασης με αριθμό 1958/2011 του εφετείου,
4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της έλλειψης στο εθνικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να επιτύχει την εκτέλεση της απόφασης με αριθμό 1958/2011 του εφετείου,
5. *Αποφαίνεται*, ομόφωνα,
(α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός προθεσμίας τριών μηνών, 5.500 EUR (πέντε χιλιάδες πεντακόσια ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του ποσού αυτού, για την ηθική βλάβη,

(β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 26 Μαρτίου 2020, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Armen Harutyunyan

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 6 Μαΐου 2020

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος